

2008

НАУКОВО-ТЕХНІЧНА БІБЛІОТЕКА

№ 1 (101)

31 січня
2008 р.
Четвер

Орган ректорату Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту

Фонду ученых Украины – 10 лет!

В декабре 2007г. Фонд социальной защиты, поддержки и помощи ученым Украины и членам их семей отмечает свое 10-летие.

Фонд ученых – это организация не политическая, не партийная, не коммерческая, а общественная, объединяющая ученых Днепропетровской области всех возрастных групп и взявшая на себя обязательства: исправить ошибки нашего государства перед учеными Украины; поддержать духовно, оказать материальную помощь, способствовать развитию науки и вселить в людей науки надежду в будущее Украины.

Давайте вспомним 1997 год, когда создавался Фонд ученых. У ученых пенсия была 49 гривень, у работающих мизерная зарплата и ту иногда не выплачивали по 1,5-2 года. Это было трагическое время для Украины. Фонд ученых создали 16 человек – это ученые, производственники и члены семей ученых. Первым президентом Фонда ученых был академик НАНУ, профессор национального университета – Мосаковский В. Н., а генеральным директором – Л. Л. Чередниченко. К огромному сожалению, не все из учредителей дожили до 10-летия фонда.

Без членских взносов, без уставного фонда, без какого-либо постоянного финансирования Фонд ученых выжил и состоялся. Он преследовал тогда основную цель – социально защитить, помочь сохранить научный генофонд нашей области, восстановить престижность звания ученых, объединить усилия ученых всех возрастных групп, чтобы совместно решать вопросы выживания людей науки, спасти их интеллектуальный и духовный потенциал во имя социально-экономического возрождения Украины.

Много было сделано в этом направлении: благотворительная, финансовая и материальная помощь (деньги, вещи, продукты); посещение на благотворительной основе спектаклей днепропетровских театров и концертов. Многим, а особенно пожилым ученым, это дало возможность не только наслаждаться искусством, но и избавиться от депрессии, одиночества, безысходности, приобрести новых друзей.

Большую поддержку Фонду ученых оказал Совет ректоров Днепропетровской области. На базе каждого вуза (а их в области 20) были созданы филиалы. Первым исполнительным директором филиала Фонда ученых в ДИИТе был доцент кафедры ТОЭ Ф. Е. Пашков. ДИИТ стал коллективным членом Фонда ученых, а ученые, заполнившие

анкету в банк данных, становились индивидуальными членами.

Фонд ученых на протяжении 10 лет проделал большую социально значимую работу. Каждое из его начинаний нашло практическое воплощение в жизни нашего города и Днепропетровской области.

Начиная с 1998 года на базе Дома ученых, Дворца студентов, театра им. Т. Г. Шевченко Фонд ученых проводил на благотворительной основе для ученых к вузов по 2-3 выставки в год: научные, научно-технические, культурно-просветительские, аматорские (увлечения ученых), рекламные (для абитуриентов). Впервые в Днепропетровской области в 1999 году Фонд ученых провел областной межвузовский конкурс, ставший традиционным, на «Лучшую научную, учебную, учебно-методическую и художественно-публицистическую литературу». В конкурсе принимали участие все вузы области, в том числе ДИИТ, а также ученые Запорожской области, городов Киева и Москвы, а также ученые из Израиля. За это время состоялось 6 областных межвузовских конкурсов, результатом которых явилось проведение выставок книг-победителей, в том числе в читальном зале библиотеки ДИИТа, презентация и награждение победителей конкурса на ученых советах вузов, создание факсимильной библиотеки при Фонде ученых, насчитывающей более 1000 книг с автографами ученых.

Победителями 1-го конкурса (1999 г.) были от ДИИТа: Шубин В. И., Пашков Ф. Е., Кравец В. В., Беляев Н. Н., Долина Л. Ф., Костица С. А.

Победителями 6-го конкурса (2007 г.) от ДИИТа стали: Петренко В. Д., Босов А. А., Гетьман Г. К., Кулиш А. И., Беляев Н. Н., Лисняк В. М., Колесов С. М., Шумляев Б. А., Ракша С. В., Власова Т. И., Косолапов А. А., Попович Н. М., Загора А. Л., Солдатов К. И., Борцов В. И., Тарасенко В. П. и др. Впервые в 1999 году во Дворце студентов был проведен вечер-встреча женщин-ученых с руководством Областного совета и облгосадминистрации, ставший также традиционным. В 2007 году этот вечер был проведен в восьмой раз. Результатом этих вечеров-встреч является создание Клуба женщин-ученых «Вишневая гостина».

2000-й год – год принятия Закона Украины «О научных пенсиях». Сколько было ожиданий, надежд и радости! А практическое воплощение этого закона оказалось нулевым и понадобилось 5 лет для дополнений и исправлений За-

кона и подзаконных актов, чтобы все недостатки, замечания и просчеты были учтены. Фонд ученых активно включился в эту работу, направляя письма во все комиссии Верховного Совета, Министерства труда и т.д. Более 3 000 ученых области получили бесплатные консультации по оформлению и переоформлению научных пенсий. Эти консультации проводятся и по сей день в Доме ученых каждый понедельник с 11-00 и пока не закончится очередь.

В 2001 году актив Фонда ученых, проанализировав возраст профессорско-преподавательских кадров в вузах области, пришел к выводу, что средний возраст наших ученых оказался далеко за юбилейной цифрой 60. Молодых же (это доктор наук – до 45 лет, кандидат – до 35 лет) оказалось всего 2 доктора наук, а кандидатов наук – 26 человек. Встал вопрос о воссоздании областного Совета молодых ученых (ОСМУ) и создании Совета молодых ученых в каждом вузе области. Такой Совет молодых ученых есть и в ДИИТе, его возглавляет ст. преподаватель кафедры «Станции и узлы» Г. Я. Мозолевич, а областной Совет – доктор технических наук, профессор Национального горного университета С. Ф. Власов. Первое поколение членов ОСМУ уже давно защитились, и намечился их научный и карьерный рост. В настоящее время Фонд ученых подводит итоги своей работы, готовится издание книги об ученых и о деятельности Фонда ученых.

Работа Совета филиала Фонда ученых в ДИИТе неоднократно отмечалась почетными грамотами. Так, в 2006 году ДИИТ стал победителем конкурса на лучшую «Концепцию гуманизации и гуманитаризации образования и воспитания»; в 2001 – 2005 годах был награжден почетными грамотами за активное участие в подготовке, организации и проведении областных межвузовских конкурсов на лучшие научные, научно-методические и художественно-публицистические издания и др.

Подводя итоги работы Фонда ученых, хотел бы отметить их девизом, который написал член Фонда ученых Юрий Полицкий:

Ученые страны! Наш путь единый,
Пока не прервалась научной жизни нить
Во имя будущего Украины,
Мы все усилия должны объединить!

Исполнительный директор
филиала Фонда ученых ДИИТа
приват-профессор Л. Ф. Долина

ЛЕГЕНДИ ДІТУ

На крилах творчості

Мабуть, найбільшим щастям для будь-яких батьків є те, що вже з малих років їх дитина виявляє сильний, вольовий, цілеспрямований характер. Саме таким ріс син Анатолій у сім'ї майстра мартенівського цеху Дніпродзержинського металургійного заводу Косолапова Аркадія Васильовича та його дружини Марії Єгорівни, яка працювала в цьому ж цеху оператором. Хлопчиком не потрібно було щохвилини опікуватися. Він сам відповідально ставився до своїх домашніх та шкільних обов'язків. Вчителі Дніпродзержинської школи № 7 в характеристичні назвали такі притаманні Анатолію риси: «Здібний, серйозний учень. Вимогливий до себе і товаришів, принциповий. Правдивий». Особливо радував Анатолій вчителів фізики та математики. Він неодноразово і успішно захищав честь школи на міських олімпіадах з математики та фізики, навчався в заочній математичній школі при Московському державному університеті, яку закінчив на відмінно, і був запрошений навчатися на механіко-математичний факультет МГУ.

Але Анатолій не був академічним «сухарем». Він чудово грав у футбол. Шкільна команда була такою, що з нею із задоволенням грали футболісти «Дніпра», які інколи приїздили до Дніпродзержинська. Серйозна травма зашкодила Анатолію. (Хоча в ДІТІ довелося грати в історичному, принциповому матчі із факультетом ПЦБ за дуже цікавий приз. Щоправда, матч закінчився миром, із рахунком 3:3.)

А які творчі задуми, які емоції охоплювали юнака! Усе це знаходило свій прояв у захопленні музикою, поезією. Анатолій оволодів грою на гітарі, почав писати музику й тексти для своїх пісень. Шкільна самодіяльність оберталася завдяки його енергії та творчості.

Когда тебе трудно иль, может, взгрустнется -
Откроешь альбом — время вспять потечет,
И теплое чувство в душе шевельнется,
Вернешься в счастливое детство свое,
Когда в первом классе твой первый учитель
Открыл для тебя потрясающий мир...

Вы блеск его глаз и улыбку храните
Как символ надежды и щедрой любви!

Школу він закінчив із золотою медаллю. Перед ним були відкриті шляхи в будь-який вищий навчальний заклад. Анатолій обрав ДІТ, факультет обчислювальної техніки. Хотів стати фахівцем з електронно-обчислювальних машин. Саме в ті роки широко дискутувались питання, чи може машина бути розумною, чи може перевершити людину у творчості? Навколо створення нових унікальних електронно-обчислювальних машин згуртувались кращі інтелектуальні сили планети. Тому вибір Анатолія був цілком обґрунтованим.

Не залишив Анатолій своє захоплення авторською піснею і в ДІТІ. Жоден концерт не проводиться без його участі. Він обирається в студентський профспілковий комітет інституту. Під його рукою — уся художня самодіяльність. Правда, участь його ансамблю була «трагічною». Цей сонячний ансамбль називався «Ра». Активними його учасниками окрім Анатолія були Віктор Кухарчук, Ігор Ремесніков. За популярністю він не поступався колективу Івана Корженевича (факультет «Будівництво залізниць»). Але на 3 курсі на іспиті доцент М. поставив ультиматум: «Ви повинні для себе обрати шлях: або гра в ансамблі та пісні, або наука!». Але придумати ліричну душу Анатолія так і не вдалося. Все життя він зберігає любов до мистецтва, театру, му-

зики, поезії, пам'ятаючи слова відомого математика Карла Вейерштрасса: «Кожен справжній математик в душі — поет». Анатолій не тільки автор двох книжок ліричної поезії, але й режисер-постановник музично-драматичних концертів і вистав у молодіжному театрі ліцею та в університеті.

В ДІТІ залікова книжка Косолапова не бачила іншої оцінки ніж «відмінно». Правда, на перших курсах він отримав усього дві оцінки «добре», але це була дійсно випадковість. На четвертому курсі Анатолій визнається кращим студентом ДІТу — йому вручається знак відмінника навчання, а на п'ятому курсі він отримує почесний диплом дитівського студентського науково-технічного товариства. Цей диплом автоматично давав йому право вступити до аспірантури. Та Анатолій вирішив розпочати свою трудову діяльність на виробництві.

Виробничу й переддипломну практику Анатолій проходив в науково-виробничому об'єднанні «Імпульс» у Северодонецьку. Там же після закінчення ДІТу почав працювати старшим інженером.

Молодому фахівцю дали непросте завдання. На військових підводних човнах дуже важливою була професія «слухача». Це він прослуховував і аналізував усі шуми за бортом підводного човна. На допомогу акустикам прийшла комп'ютерна техніка. Але вона так «барахлила», що моряки рішуче її забракували. От і дали випускнику ДІТу доводити її до розуму.

Анатолій створив унікальний пристрій (за що отримав авторське свідоцтво про винахід), і аналізатор запрацював. Очікували цього усі підводні човни військово-морського флоту СРСР. Згодом вони отримали надійну акустичну апаратуру.

Северодонецьк став стартовою площадкою для сімейного щастя. Якось групу працівників «Імпульсу» направили на сільськогосподарську. Старшим був Анатолій Косолапов. Після першої вечери виникла проблема, хто буде виконувати обов'язки посудомийки. Усі жінки відмовлялися. Категорично! І тільки одне маленьке дівчисько сказало: «Як треба, то я вмю!». Як виявилось, ця працююча дівчина закінчила Борисоглібський економічний технікум і отримала призначення в Северодонецьк.

Оця Ірочка і стала вірною подругою Анатолія. Її відданість сім'ї — безмежна. Коли їхня донька почала ходити в дитячий садок, то внаслідок недогляду постійно хворіла. Іра приймає неординарне рішення — пішла сама працювати в цей дитячий садок. А щоб стати справжнім вихователем, заочно закінчила педагогічний інститут. Стала вчителем початкових класів і сьогодні працює в університетському ліцеї.

Життя в Северодонецьку ввійшло в традиційну колію. Є сім'я, квартира, чудова робота, непогана заробітна плата. Але в ДІТІ зосталося стільки товаришів, колег по творчих пошуках. Тому Анатолій приймає кардинальне рішення: треба повертатись в ДІТ і продовжити своє навчання, але вже на вищому рівні — в аспірантурі. Так в 1978 році у професора, доктора технічних наук Є. М. Шафита з'явився новий аспірант Анатолій Косолапов.

Аспірантура була напруженою. За два роки Анатолій надрукував 9 наукових статей, став співавтором 11 науково-дослідних робіт. До того ж керував студентською науковою роботою. Одна студентська робота зайняла перше місце в республіканському конкурсі. В 1984 році в Москві він захистив кандидатську дисер-

тацію. В активі дисертанта була 21 наукова публікація, 2 винаходи. І в ДІТІ, і фахівцям поза межами ДІТу стало ясно, що в науку ввійшов висококласний спеціаліст, який був здатний вирішувати складні проблеми підвищення ефективності функціонування автоматичних систем управління, розробляти математичні моделі та методи проектування складних інформаційних систем. З 1986 року Анатолій Аркадійович очолив лабораторію управляючих машин та систем на кафедрі ЕОМ (ЛУМС), яка займалась розробкою систем автоматизованого управління сортувальними процесами на станціях. В 1990 році він обирається доцентом.

Особливістю дитівських вчених завжди було те, що вони не чекали, коли нові науки та техніки прийдуть до них у вигляді готових інструкцій, підручників. Тому те, що в середині 1990-х років в ДІТІ почала виконуватись дослідницька та проектна робота із запровадження нових інформаційних мережних технологій у навчальний процес та наукову діяльність — це заслуга доцента Косолапова. Перші локальні мережі, експерименти з ІНТЕРНЕТ, офіційний сайт ДІТу були створені під керівництвом та з особистою участю Анатолія Аркадійовича. У травні 1998 року вчена рада університету затвердила запропоновану вченим Концепцію інформатизації університету. Лекційні спецкурси доцента Косолапова «Моделі та методи подання та обробки знань», «Системи штучного інтелекту», «Проектування інформаційно-керуючих комплексів», «Основи ІНТЕРНЕТ-технологій» викликають жвавий інтерес не тільки у студентів, але й у фахівців, які підвищують кваліфікацію в нашому університеті. Тому закономірно, що в 2005 році, на честь 75-річчя університету, доцент Косолапов нагороджений знаком «Відмінник освіти України».

Важко переоцінити значення діяльності доцента Косолапова в запровадженні в нашому університеті інноваційних інформаційних технологій. ДІТ серед усіх транспортних вищих навчальних закладів СРСР, а сьогодні серед вузів Дніпропетровська займає передові позиції у сфері інформатизації навчального процесу та наукової діяльності. І сьогодні він має найбільшу інформаційну мережу серед університетів України, впроваджено систему дистанційного навчання та автоматизованого тестування «Прометей». В університеті введено в дію сучасний навчальний комплекс на мережних комп'ютерах (50 «тонких клієнтів») з системою відеомоніторингу, яких більше немає в Дніпропетровську і лише одиниці в Україні. Студенти, які мешкають у гуртожитках № 1, 2, 3, 4, мають можливість виходу в систему Інтернет.

Недарма за результатами роботи в 2007 році колектив лабораторії інформаційних технологій (завідувач доц. А. А. Косолапов, проф. Д. В. Лоскутов) був визнаний одним із найкращих колективів нашого університету.

Але ще значніші плани Анатолія Аркадійовича на майбутнє. Вченій раді університету в жовтні 2007 року він запропонував комплекс заходів зі створення в 2008-2012 роках електронного універси-

На крилах творчості

тету як центру європейської освіти та науки. Ректор університету професор О. М. Пшінько підтримав цю ідею. Виконавцями проекту будуть науково-дослідна лабораторія інформаційних технологій, обчислювальний центр, бюро програмних засобів, кафедри КІТ та ЕОМ та інші підрозділи. Передбачається, що ця програма буде коштувати близько 9 млн гривень. Але справа варта того.

Анатолій Аркадійович – небайдужа людина. Він не залишається у своїх особистих наукових справах, почуттях, інтересах. Йому болить за Україну. Він сподівається, він впевнений, що з Україною буде все гаразд. Народ переборе, зламає, подолає усі труднощі.

Тече Дніпро, свиють його кручі,
І в Чорне море з ним спливає час,
В дніпрових хвилях спів Тараса чути:
«Тримайтесь, діти, я прийду до вас...»

Як митець, як вихователь Анатолій Аркадійович намагається зробити як найбільше для того, щоб нові й нові заго-інженерів були патріотами, поважали героїчне минуле, захищали та розбудовували країну. З особливою повагою він як поє ставиться до ветеранів війни.

Віна зачепила своїм чорним крилом і родину Косолапова. Його дід Василь Романович Косолапов у Першу світову війну став кавалером трьох Георгіївських хрестів. Воював і у Велику Вітчизняну війну. Дід по материнській лінії Єгор Балашов воював на Півночі, на Карельському фронті.

Батько, Аркадій Васильович Косолапов, пройшов воєнним шляхом до Берліну. За хоробрість в бою отримав орден Червоної зірки. До кінця свого життя носив у носі осколок від німецького снаряду. Операцію хірурги не робили. Рана не загоювалася. Тому рекомендували змінити клімат. Так родина Косолапових перебралася із Ленінградської землі в степовий дніпропетровський край. Став Аркадій Васильович металургом,

закінчив вечірній технікум. Так що його сину було у кого вчитись наполегливості. Не любили діди та батько розповідати про війну. Але вона незримо відчувалась в їх ставленні до рідних, до праці, до життя, до Батьківщини.

Якось до дня Перемоги у Анатолія Аркадійовича народилися чудові рядки:

Праздник, он всегда немного горький,
Нас все меньше братьев фронтовых,
Всех помянем, выпив чарку водки,
За погибших, но всегда живых.

Дуже хвилює Анатолія Аркадійовича те, що нові часи, на жаль, не принесли нової, високої моралі. Безпечність, бездуховність, цинізм, жорстокість, байдужість – усі ці явища оголена душа поета приймає з болем.

На межі революцій, століть
Ми всі стали жорстокі до болю,
В доброті і звичайній любові
Порятунок України лежить!

Мені часто доводиться зустрічатись із випускниками, читати їх спогади. Згадуючи свої студентські роки, вони називають, як правило, одну-дві події. Впевнений, що ті, хто побував на творчому концерті Анатолія Аркадійовича Косолапова в

2005 році, назавжди запам'ятають цей вечір. Це був чудовий урок високої любові поета до товаришів, до життя, до рідних та друзів. Цей вечір став гімном чистому коханню молодих сердець.

Неудачи мелкие и победы мнимые,
Все, по меньшей мере, – это суета,
Если смотрят нежные и небесно-синие
На тебя любимые, милые глаза.

Гордість Анатолія Аркадійовича – це його дочки: Маша і Саша. Їм він присвятив свої найліричніше вірші. Обидві пов'язали свою професію з обчислювальною технікою, тільки Марія закінчила ДІПТ, а Олександра – Дніпропетровський національний університет. Але у ставленні до праці, до своєї роботи вони такі ж завзяті, як батько Анатолій Аркадійович, як мати Ірина Степанівна.

У лютому 2008 року Анатолію Аркадійовичу буде 55 років. Не знаю, кому він у свій час написав, але цієї вірш годиться і для нього – вченого, педагога, поета.

Не взирай на лица,
Будь всегда собой:
Сердцем – вольной птицей,
И земным – душой.
На пути тернистом
Милости не жди,
И победы быстрой,
Боже! Сохрани...
55 – не шутка,
55 – не грех,
55 – как будто
Не было и нет...

Раз в пять років обов'язково зустрічаються колишні студенти 953 групи і насамперед вони питають у своїх однокласників Анатолія Косолапова та Віктора Нечая (тепер декана факультету): «Ну, розповідайте, що нового в нашому рідному ДІПТі?».

І їм є про що розповісти – університет росте, міцнішає, виходить на рівень європейських, світових вимог до вищої освіти.

А. І. Куліш

Музей без розвитку – нудний музей

Цікава розмова про розвиток музеїв, що працюють при ВНЗ України, відбулася в Національному технічному університеті України «КПІ» 23-24 листопада 2007 року. За круглим столом працювали музейники з 30 міст України – зі Львова, Білої Церкви, Києва, Полтави, Харкова, Луцька, Рівного, Дрогобича, Маріуполя, Кіровограда, Острога та інших. Порувалися найрізноманітніші проблеми музейного життя, зокрема такі, як роль музею в навчально-виховному процесі студентства, проблеми збереження фотоматеріалів у музейних експозиціях і фондах, питання про статус університетського музею: законодавча база й реальний стан (на прикладі музеїв Київського національного університету імені Тараса Шевченка) та інші.

Жваве зацікавлення викликала у присутніх доповідь голови Ради нашого музею Артема

Івановича Куліша «Студентство в історії вищого навчального закладу». Зокрема, знайшла схвалення присутніх думка автора про те, що не кожний студент після закінчення ВНЗ стає видатною особистістю, але кожен студент своїм добрим ставленням до навчання, до громадської діяльності заслуговує на пам'ять. Враховуючи особливу увагу до життя своїх однолітків, відмітив доповідач, – за ухвалою Ради музею в 2005 році була видана книга «Легенди ДІПТ». Один з розділів («Студентська бувальщина») присвячується студентам, які в період навчання залишили про себе добру пам'ять. Цікаві розділи зі студентського життя, показані на тлі загальнонародної історії, розповідають про величезну кількість вихованців університету, називаються їхні прізвища, імена, групи та навіть кімнати куржотників. Це розділи «Життя студентів у

період голодомору 1932-1933 рр.», «Сталінські репресії проти студентів», «Студенти на відбудові ДІПТ», «Комсомольські трудові загани», «Спортивні історії», «Студентська наука виробництву» тощо.

З вдячністю прийняв Музей історії КШ подарунок – книгу «Легенди ДІПТ» від її автора з таким записом:

«ДІПТ (тепер Дніпропетровський національний університет залізничного транспорту) завжди пам'ятає, що родом він з Київського політехнічного, що почесним батьком ДІПТ був академік Є.О. Патон».

На круглому столі, що мав назву «Проблеми і перспективи розвитку музеїв ВНЗ України» переконливими були думки промовців про створення музеїв при кафедрах (фахові музеї), таких, скажімо, як формується при нашому обчислювальному центрі. Безумовно, наявність історичних виставок наочних матеріалів з історії

мостів, локомотивів, залізничної мережі, електрифікації, рухомого складу, залізничних станцій значною мірою сприяє підготовці спеціалістів.

До невирішених проблем музеїв вищих навчальних закладів належать такі, як невизначеність їх статусу, недостатня матеріальна база, відсутність єдиних вимог до їхньої роботи.

Конференція показала, що музеї міцно увійшли в життя вищих навчальних закладів як ефективна форма навчально-виховної роботи.

Для посилення контролю за роботою музеїв, поширення кращого досвіду, координації науково-пошукової діяльності внесена пропозиція про створення Асоціації працівників музеїв вищих навчальних закладів України.

Ж. Грудсва, зберігач фондів
музею історії ДІПТ

У кого просто сесія, а у нас осення фотосесія!

Минувша осінь принесла с собою яркіє цвєта лїстєв и прохладнуж влажнуж погоду. Іменнє в разгар осіни все вокруг вигляделє іначє, как-тє сказочнє. Глядѣ на такіє собѣтѣя, студєнтѣ факультєта «Управлєннє процесамї перєвозок» не смоглї обєїтї сторєнє прєдєстѣвлєннє дарѣ осіни. І на однєм із плановѣх засєданнѣ прєдстѣвлєтєлѣ Советѣ студєнтєв факультєта

УПП голєва Комїтєта по делам семѣї и молєдєжї Гололєбовѣ Оксѣна, студєнткѣ 437 грєппѣ, прєдлєжїла создалѣ фотєклуб. Ідєю поддєржалї, и сразу жє обѣяवलїсь руковєдїтєлї: Ландарѣ Вїкторїя и Юхїмєц Веронїка, студєнткѣ 423 грєппѣ. Первєй совмєстнєй работєй фотєклубѣ, тєпєр жє іменєуємогє клубом «Фотєвспышка», сталѣ стєнгалєтѣ под названїєм «Золотє

осіни в ...». На нєй студєнтѣ в своїх фотєработѣх прєдалї індївїдуальнєстѣ осіни в Крѣму, в городѣх Уманѣ и Днєпропетровск, на тєррїторїї нашєго вуза и, чтє былє самым орїгїнальным, осєнь на жєлєзнєй дорєгє! Неудїवलнє, чтє побєдїтєлєм нашєй фотєсєссїи сталї фотєграфїи іменнє на эту тематїку.

Этот експериментальный выпуск клуба «Фотовспышка» на удивление имел огромный успех. Положительные отзывы зрителей натолкнули на создание второго выпуска, приуроченного ко Дню факультета УПП, и размещился он на 4-м этаже вблизи деканата этого факультета. Смотрите и судите сами!

Вероника Юхимец,
Виктория Ландарь, 423 гр.

Як вберегтисѣ вїд сказу

СКАЗ (водобєзѣнѣ, гїдрєфобїя) – гострє інфекцїєнє заворєваннѣ з тѣжкїм ураженнѣм центральної нервєвєї системї, чтє спрїчїнаєтѣсь вїрусом. Сказ вїднесєно до особлїво небєзпєчнїх хворєб.

Зараженнѣ лєдїнї сказом вїдбувѣаєтѣсь, в основнєму, чєрєз укує хворєю тварїноєу чї внаєслїдєк попѣданнѣ її слїнї на свїжї поранєннѣя, подрѣпїнї шкїрї або слїзовїх обєлонок. Інфїкуваннѣ лєдїєв сказом вїдбувѣаєтѣсь здебїльшого вїд дїкїх хїжїх тварїн (вовкї, лїєсїцї – 40 % вїпадкїв) чї домашнїх тварїн (котїв, собѣк – 20 %), а тѣжкє свїєськїх тварїн (20 %).

Голєвнєю ознакою заворєваннѣ дїкїх тварїн є змїна пєвєдїнкї, насампєрєд, втрѣта вїдчуттѣя страху. Звїрї втрѣчѣють обєрєжнїєстѣ і вдєнь нападѣють на лєдїєв і тварїн. З мєтєю запобїганнѣя сказу вєтєрїнарнєю службєю вєдєтѣсь борєтѣба зї сказом сєрєд со-

бак, брєдѣячїх тварїн, вїкєвнєютьсѣ прєфїлактїчнї щєплєннѣя свїєськїм тварїнам.

Прї несвєєчаснє прєвєдєннїх щєплєннїх пїєслѣ укує інфїкованєю тварїноєу хворєбѣ закінчєтѣсь смєртєю.

ВїД ХВОРОБИ ЗАХИЩАЮТЬ ТїЛЬКї СВОЄЧАСНО ПРОВЄДЄНї ЩЄПЛЄННѣЯ! Щорїчнє в Укрїнї рєєстрєуютѣсь пєнад 100 тїєсьѣ укушенїє осїб, з якїх пєнад 60% отрїмєуютѣ щєплєннѣя вїд сказу.

Якщє вас покєсала або ослїнїла тварїна, особлїво нєвїдома, рану чї подрѣпїну трєба прємїтї вєлїкєю кїлькїєстєю водї з мїло, обрєбїтї 70 % спїрїтєм або воднїм розчїном та найшвїдшє звєрнутїсѣ до лїкарѣя.

Голєвнїй лїкар Днїпропетровськєї лїнїєнєї СЕС на Прїднїпровськїй залїзницї
Є. А. Бєбєвнїкєв

Услїшѣно в КВН

– А когдѣ дострєют мєтрє? – В срєкї мѣ укладѣвѣаємсѣ. Кстѣтї, учєннє в пємєщѣ мєтрєострєєвцѣм скрєстїлї крєтѣ и слєна, глєвнєю напугѣть єго в нєжнєм напрѣвлєннї.

– Днєпропетровськєму мєтрєополїтєну трєбуютѣсь машїнїстѣ, прєдѣвцѣ бїлєтєв, рєлєсьї, шпѣлѣ, вѣгонѣ, огрємнїй туннєлѣ под зємлєй!

– Я в Інтєрнєтє джїнсьї купїла. По Е-мїєлєу прїєслѣлї.

– Так тѣ на прїнтєрє распєчатѣлѣ.

– С мїлѣм рѣй и в шѣлѣшє, отсєдѣ вѣвод, Лєнїн – мїлѣй...

– Пєслє тєго, как мєй муж отрѣवलїсь, старшїй сїн попѣл в бєлнїцє, лєбїмїя собѣчка умєрла, дєчѣ облѣсєла, хємѣк лєпнєл, я нѣконєц-тє задумѣлѣсь, а нє остѣаєтѣсь лї мєюєщєє срєдствє на мєєй посудє.

Былє у царѣя З дєчєрї. Тем и прємїшлѣлѣ.

– Єстѣ рєалнєю обѣяєнїє дѣр в аєфѣлтє на днєпропетровськїх дорєгах: у НЛО – слѣбѣ лєзєрѣ. Взорвѣть город

нє удѣаєтѣсь, а дѣрєк понѣтѣкалї.

– Мѣ увєрєннє чтє скорє в Днєпропетровськє ізобрєтєт прєвїєй в мїрє лєтѣющїй автємобїлѣ, пєтєму чтє этє гєрѣздо прєщє, чєм отрємонтїрєвѣть дорєгї.

– Ну, здравстѣвѣй, Днєпропетровськ, дорєгєй тѣ наш гєрєд! – Дорєгєй?! Тѣ, навєрнєю, в Москвє давнє нє былѣ.

– Дорєгїє друзѣя, настѣло врємѣ прєдстѣвїтѣ вѣм Катѣ. Раншє она вѣступѣла ієкслєчїтєлнєю зѣ єдє. Нє, ну как зѣ єдє, в нєє брєсѣлї помїдєрѣ и яїцѣ, она думѣла, чтє єє кормѣт.

– Мѣшѣ Распутїна однїм пєцєлєуєм уєстрѣаєт зѣсєр в рѣковїнє!

– Помогїтє мнє! Я заблѣл слєвѣ! Я заблѣл слєвѣ!!!

– Дѣ чтє вѣ так волнєуєтѣсь? Вѣ жє Герѣсїмѣа ігрѣаєт!

– Тє-тє-тє я думѣю, чтє-тє нє тє гєрєю.

– Тїна Кѣндєлѣкї прєрєсказалѣ «Вєйну и мїр» в брїгїнѣлє зѣ 12 мїнєт.

Заснєвнїк – Днїпропетровськїй нѣцїєналнїй унївєрїєтєт залїзничнєго трѣнєспєртєу імєнї В. Лѣзарѣя
Адрєса рєдѣкцїї: 49010, м. Днїпропетровськ, вул. Акадємїка Лѣзарѣя, 2, к. 1201

Рєдкєлєгїя:
Кєржєнєвїч І.П. – голєвнїй рєдѣктор, Пєлїшкє Т.В. – рєдѣктор.
Контактнїє тєлєфонї: 47-19-66, 9-65 (ДІТ)
E-mail: diti2000 @ a-teleport.com
Свїдєцтєво прє рєєстрѣцїю ДП №1071 вїд 27.08.2003 р.

Гѣзєтѣ вїдхїдїтѣ щємїєчнєю укрїєнськєю і рєсїєськєю мєвѣмї
Тєчкѣ зєру автєрїв мєжє нє збїгѣтїсѣ з пєзїцїєю рєдѣкцїї
Гѣзєтѣ вїпєускѣаєтѣсь на блѣгодїєннїх засѣдах, розповєсїдєжєтѣсь бєзкєштєвно

Нємєр набрѣно і звєрєстѣно у рєдѣкцїї, надруковѣно в рєклѣмнє-вїдѣвнїчємєу вїддїлї ДІТУ
Мѣкєт гѣзєтї розѣтѣшовѣно на сїтї: <http://www.ditrvv.dp.ua>
Тїрѣж 100 прїмїрнїкїв